

Het is ons dus gelukt!!! Een beetje te laat, maar toch de juiste dag. Maïté en Jeroen waren rond middag geland, en wij voeren de fjord in, rond 14 uur. Van de ingang van de fjord tot Narsarsuak (die helemaal aan het eind ligt) was er nog 70 mijl te gaan.

Onze kinderen hadden al hier en daar in Narsarsuak gevraagd als het mogelijk was om een kamer te huren voor de nacht. Er was plaats, maar hotels in Groenland zijn niet echt goedkoop. Voor een jong koppel zou dat misschien tegenvallen.

Enfin, soit. We waren er, en ze mochten aan boord eten en slapen. Ontdanks de klaarte was het al laat en dus bleven we aan de kaai in Narsarsuak liggen. Ik bakte een paar croque-monsieurs, en dan gingen de zakken open. Hier, echte Belgische chocolade, daar zoetekoek, wippers en chocotofs, en dan de brieven van al onze vrienden en familie. Maïté had in haar valies nog een ander kado voor ons. In onze pak vonden we mini baby pantoffels... En Maïté zei... " voor jullie nieuwe matroos". Mijn frank viel redelijk rap, maar deze van Nickey was duidelijk aan het zweven. Ik heb een tekening moeten maken. En ja... Hij had het door. We worden binnenkort grootouders. En het is blij en tevreden dat we naar bed gingen. We waren kapot van al dat sturen tussen de ijsbergen en van de stress van de aankomst. En we waren superblij dat de familie groter wordt.

s'Morgens kwamen we uit de boot en oh jee!!! De cockpit was vol met vliegen. Het was niet te doen. Kiezige biesten!!! Ze zaten overal! Tot in onze neusgaten... We hebben in de rapte al de landvasten losgesmeten en gevluht. Het was een rustige, warme en zonnige dag. We voeren onder motor naar Narsak, een stad van 1500 inwoners waar we wilden boodschappen doen en als het mogelijk was tanken. We moesten ook een simkaart en data kopen in de postkantoor om aan een weerbericht te raken. De simkaart was gratis, maar data was duur... Voor 500 megabites kost het ongeveer 50 euros. Met de tijd hebben we ondervonden dat de groelandse megabites veel groter zijn dan de europese. We hadden niets veranderd in onze gewoonten ; we gebruiken onze data voor weatherpassage, voor whatsapp, en om af en toe een mailtje te sturen. Niets anders... En na vier weken hadden we nog meer dan 100 megabites over. In Europa, voor hetzelfde, gebruiken we ongeveer 1Gb. Hoe komt dat? We weten het niet maar het was een feit. Het blijkt een mysterie.

In Narsak vonden we een verbazend goed bevoorraade supermarkt. We vonden van alles en in tegenstelling tot wat we gelezen hadden, was het niet zo duur. Vlees en vis, zeker niet. Groenten waren beperkt in keuze, maar het was nog beter dan IJsland in 2016, en voor bier en wijn, het is niet goedkoop, maar ook niet te duur om het niet te kopen. We hebben een klein budget, en we konden daar mooi in onze limiet blijven zonder ons iets te moeten onzegen.

Hier werden we echt bewust dat Groenland niet voor elk jacht is. We hebben al regelmatig in verlaten streken gereisd, en altijd waren we bewust dat we moesten klaar zijn om alles (of bijna) te kunnen herstellen. We hebben een laspost, laselectroden, generatrice, compresseur, en nog andere dingen mee en kunnen bijna alles zelf doen.

In Narsak , kwam onze Engelse gebuur (die gehoord had dat Nickey Skedemongske ontworpen en gebouwd had) bij ons om adviezen te vragen. Een van de lussen van zijn zaling was gescheurd. Wat waren de gevaren en hoe kon het hersteld worden? Als het bij ons was, zouden we dat stuk naar beneden

brengen, de laspost uithalen, alles lassen en alles weer naar boven brengen. Maar ja... Dat neemt tijd en als je bezig bent met charteren zoals die Engelsen dus, heb je geen dag te verliezen. Die jongen kon niet lassen. Hij moest dus iemand vragen, en de gasten wilden verder varen. No time to lose. Het was beslist dat ze het stuk in Nuuk (ongeveer 300 mijl verder) gingen laten herstellen. Ze hebben een soort bakstag van de top van de mast gespannen en weg waren ze, samen met ons. Ze gingen naar het noorden, wij naar het zuiden.

Onze eerste ankerplaats was niet echt ver... We wilden niet te rap gaan en vooral genieten van die prachtige natuur die rond ons was. We waren onder de indruk van de ijsbergen. We dachten dat we in Newfoundland grote exemplaren hadden gezien... Het was niet te vergelijken met wat we in Groenland gezien hebben. Het zijn drijvende eilanden, soms groter dan een voetbalveld en soms twee of drie keer hoger dan de mast! Als we dicht varen (soms heb je de keuze niet) ben ik altijd bang dat ze omkeren. T'is nooit gebeurd maar toch, soms zag ik in mij dromen kleine tsunamis die naar ons kwamen. Beter weten waar de gevaren zijn en klaar zijn, dan onwetend zijn en naar de gevaren lopen.

Als je na een reis thuis komt en je geen groot probleem hebt gehad, zeggen sommigen dat je gewoon geluk hebt gehad. Ik zeg dat het een kwestie van voorbereiding is.

Er bestaat echter maar geluk in de visvangst... En Maïté weet dat. We hebben de vislijn al lang niet meer gebruikt. De laatste keer dat ze uit de doos kwam, was het in Newfoundland waar Nickey

een soort poon boven bracht. Het was een echte lelijke vis, met een enorme kop en een veel te groot buikholtje. Veel vlees was er niet... Maar hij was lekker.

Maïté vroeg voor de lijn, en na 30 seconden bracht ze een kabeljauw aan boord. Hij was niet van de grootste maar genoeg voor ons vier. De vislijn hebben we sinds deze dag buiten gelaten en in elke ankerplaats hebben we geprobeerd. Soms was er niets... Soms was er de wonderbaarlijke visvangst.

In onze nautische gids hadden we verschillende ankerplaatsen opgezocht en nu

waren we bezig met ze te proberen en te evalueren. Maar rap waren we zeker dat de mensen die deze gids geschreven hebben nooit ter plaatse geweest zijn. Het verschil tussen beschrijving en realiteit was te groot. De diepten klopten niet, en in de gids waren er veel te veel veronderstellingen zoals " het zou " etc...

We hebben dus beslist om onze kaarten goed te bekijken en de verschillende mogelijk goeie ankerplaatsen te bestuderen. De kartografie was niet goed, maar bij mooi weer en met iemand vanvoor, iemand aan de dieptemeter en traag varen zijn we dikwijls in wonderlijke plaatsen geraakt. We hebben die baaien en ankerplaatsen zelf genoemd...

Kabeljauw baai, gouden baai, naaktstrand baai, ...

Bob Schepton heeft gezegd : " in Groenland is er of geen wind of te veel wind". Als we daar waren , was het blijkbaar een rustige periode. Er was dikwijls geen wind maar wel veel mist. We hadden dus fuel nodig. In onze belachelijke 'nautical guide' zeiden ze dat het gemakkelijkst was in Qaqortoq (Julianehab) , maar als we daar aankwamen, vonden we een minuscule fuelkaai geperst tussen twee golfbrekers. We hadden misschien een meter over voor en achter. T' is ons toch gelukt, maar ik heb bijna dat stom boek overboord gesmeten. Wat zijn we met fotos genomen uit een hotelkamer en die de realiteit niet tonen? Hadden de auteurs met hun eigen boot hier getankt? Ik heb mijn twijfels daar over. Enfin... Soit.

In Qaqortoq zijn we niet gebleven. Het is een stad die draait rond de aankomst van cruiseschepen, wat we niet zijn. Niet ver van daar was er een prachtig baaitje, ideaal om een rustige nacht te

brengen en om de volgende dag vroeg te vertrekken richting de " Prins Christian Sound", via een plaats met warmwaterbronnen.

Jammer genoeg was het zicht heel slecht. We zagen niets en moesten varen op radar. Zonder dat stom GPS kompas was het niet eenvoudig om een koers te houden. Het gewone magnetisch kompas draaide zot... Hij was heel traag en zweefde van zuid naar noord en omgekeerd zonder te stoppen.

We zochten onze weg tussen rotsen en ijsbergen die op het laatste moment zichtbaar werden.

Soms voeren we langs een dorpje die plots uit de watten verscheen. Het was benauwelijk...

Langs de kust was er konstant mist, maar als we het binnenland in een fjord voeren, trok de mist op. En zo, als we bij de hotspots aankwamen, konden we het landschap en de bergen bewonderen.

We lieten het anker gaan in redelijk diep water, maar de grond was van zand, dus goed. We namen onze zwempakken mee, een handdoek en weg waren we. Er was een kleine kaai waar een paar " lokals" hun boot (een beetje groter dan onze bijboot) aangemeerd hadden! We konden zien dat hun uitrusting heel eenvoudig was. Geen gps, geen radar, maar wel een geweer en andere dingen om te vissen en te jagen. Het is een kwestie van prioriteiten...

We gingen aan land en wandelden op de heuvel, richting de hotspots. Er was een hut waar we ons zwempak konden aandoen en onze kledij achterlaten. Met enorm veel plezier doken we in het warm water. Het was heel lang geleden dat we nog in een warm bad hadden gelegen, en voor ons was het een echt plezier. Samen met ons was er een familie Inuits, met 4 kinderen. Het was leuk om met deze mensen te zijn. We verstonden niets van hun taal, maar een glimlach kan soms veel meer zeggen dan een woord. We waren welkom.

Na ons bad, gingen we weer in de hut. Maïté, Jeroen en Nickey liepen snel naar daar. Ze vonden dat het koud was. Ik nam de tijd om de wind op mijn natte huid te voelen. Het beet een beetje. En ik keek naar de fjord waar de ijsbergen rond de ankerplaats dreven. Het was zo mooi. Maar het was ook tijd om weg te gaan. De wind was gedraaid en bracht golfjes in de baai. Het was niet meer rustig.

Op onze kaart, langs de zuid west kust, hadden we allround beschutte ankerplaatsen gezocht en gevonden. Er zijn er niet zo veel die gekartografieerd zijn, maar elke 50 mijl is er wel eentje. We hadden gekozen om een soort binnenweg te nemen. Het was daar veel rustiger dan op volle zee. Onze gasten kwamen direct van België en waren niet echt " gemariniseerd". Als we het voor iedereen aangenaam wilden maken, was het de beste oplossing. We probeerden s'morgens niet te laat te vertrekken, voeren in potdikke mist, en als we in de namiddag in een ankerplaats aankwamen, trok de mist dikwijls weg. Dan overweldigde de " grandeur" van het landschap ons. Ik

kon uren van het zicht genieten. Hier heeft het Chileense Patagonie haar eerste plaats op mijn palmares verloren...

We waren op minder dan 10 mijl van de Prins Christian Sound en moesten een klein deel op volle zee varen. De wind was volledig afwezig zo dachten we dat de zeilen niet echt nodig waren... Een grote vergissing!!! De zee was ruw en we kwamen uit een nauw kanaal, veel te dicht bij de kliffen die recht naar beneden in het water verdwenen. De teruggekaatste golven waren goed te voelen, de zee kookte, en wij waren zoals een notedop in een wasmachine. De golven sloegen een keer

aan die kant, dan kropen ze in de kockpit, soms spoelden ze op het dek. Het was te zot voor woorden, maar een keer de Prins Christian Sound binnen, was alles vergeten. Het was gewoon grandioos. Ik heb geen woorden om het te beschrijven maar een foto kan wel een idee geven.

Een keer binnen, waren we perfect beschut van de zee maar de wind leeft daar zijn eigen leven.

Als het buiten west is, kan je sterke noorde- of zuiden wind vinden. Het is afhankelijk van de richting van het kanaal... Je moet van de streek zijn om te weten waar de wind zal mee of tegen zijn.

In de sound, bezochten we verschillende prachtige plaatsen, gingen gletsjers zien, wandelden ondanks de muggen en andere vervelende vliegen naar mooie watervallen en zochten de mooiste ijsbergen van de sound.

De tijd ging veel te rap zoals gewoonlijk. We moesten denken om traag de weg van Narsasuak te nemen om daar onze kinderen terug op het vliegtuig te zetten.

Onderweg stopten we in de 'stad' Nanortalik en daar kregen we het bezoek van de politie. Het was absoluut niet om wat we dachten. Ze hebben nooit onze papieren gevraagd. Ze kwamen gewoon zeggen dat we konden in het politie bureel van een warme douche genieten. Maar we moesten daar wel voor 17 uur zijn. De douches waren eigenlijk het sanitair van de lege "gevangenis". De douanier kwam ook goeiedag zeggen maar meer dan dat deed hij niet.

In Nanortalik zijn we een paar dagen gebleven. De stad was aangenaam er was een interessant museum. Een jonge inuit, Andreas, was onze gids. Hij nam ons overal mee en wou zijn cultuur aan ons tonen. Jammer genoeg was de taal een echte hindernis.

Tijdens ons verblijf in Nanortalik hebben de vissers een walvis gevangen en gedood. Het vlees werd dan verdeeld tussen de bevolking. We konden ook vlees kopen, maar nee, dank u. Voor mij mogen de Inuits hun jacht verder doen want ze nemen misschien een beest per jaar. Maar ik zou dat soort vlees niet binnen krijgen.

Traag gingen we weer naar het noord. Het weer was nu veel beter. De zomer was aangekomen en zo konden we genieten van de plaatsen dat we kozen om de namiddag en de nacht te spenderen. In Zacharias deden we de was bij de waterval ; in Kanderlua wandelden we tot aan de krachtige waterval en vonden op het strand waar de rivier aankomt een soort zand vol met gouden pailletjes. Op mijn verjaardag was het weer zo mooi dat we in de zee gingen zwemmen. De zee was koud, maar we hebben van ons bad (het rapste ooit) genoten. In de baai waar we geankerd waren was er dikwijls een ijsberg waar we een stuk gingen halen voor in onze aperitief. Raar hoe de blokjes " knetteren". Het is door de luchtbelletjes die er een paar duizend jaar geleden in zijn gevangen en bij het smelten vrijkomen.

Soms is er te veel ijs in de ankerplaats en we moeten de plaats van al dat ijs een beetje opkuisen. Nickey en Maité gaan in onze bijboot en duwen heeeel langzaam het ijs naar buiten.

Na drie weken gingen onze kinderen terug naar België en wij moesten denken om zo rap mogelijk naar IJsland te vertrekken. Tot nu toe hadden we gedacht dat we rond Mei 2020. Maar nu dat een geboorte in de lente verwacht wordt, willen we thuis zijn. Gedaan met slenteren. We namen dus de weg die naar Nanortalik leidt voor de laatste keer, maar om mijlen en tijd te winnen, hadden we beslist om op volle zee te gaan. In het begin ging alles goed, maar hoe meer we naar het zuiden gingen, hoe sterker de tegenstroming was. Een matige noorde wind blies en de zee werd kort en onaangenaam. We gingen bijna niet vooruit. Er was rap beslist om van gedacht te veranderen en om naar de kust te varen om daar de binnen route te nemen. Met een koersverandering van 90° gingen we 2 knoop rapper. Ongelofelijk!!! Die keuze verlengde onze weg met 20 mijl. We konden niet in Nanortalik zijn voor de nacht. En in die streek varen we gewoon niet in het donker. We zouden de growlers ('kleine' stukken ijsberg) niet zien en ze zijn een groot gevaar voor onze schroef. (we hadden overal beschadigde schroeven op de kaai zien liggen, en dat wilden we niet tegenkomen)! Gelukkig kenden we na twee passages in deze wateren goed de weg en wisten dat er verschillende ankerplaatsen op de weg waren. We hadden een goeie nacht, en de volgende dag kwamen we aan in Nanortalik waar twee Inuit meisjes direct aan boord sprongen. Ze zijn bijna gans de dag aan boord bij ons

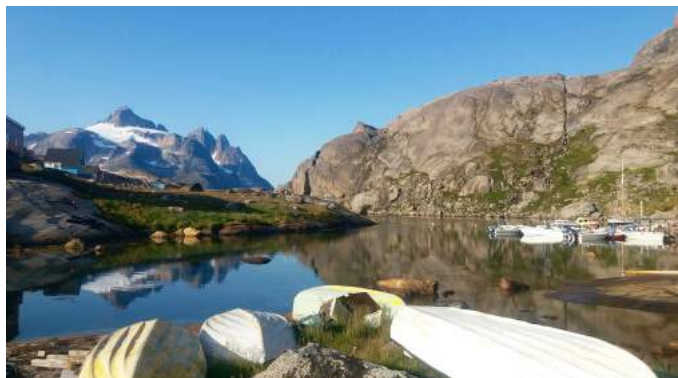
gebleven, hebben met ons gegeten, hebben getekend, met onze mascotte (beerke) gespeeld, hebben de boot gekuist, hebben gevist, Met onze gasten gingen we naar de supermarkt om inkopen te doen voor de oversteek en als we naar de boot terug kwamen was er een visser die jeniper bessen verkocht. Ik kocht een kilo en maakte konfituur klaar terwijl Nickey de boot zeeklaar maakte.

Maar het weer was niet echt goed om te vertrekken en er ging een storm met veel oost en zuid ooste wind aankomen. Nanortalik was in die omstandigheden absoluut niet goed, maar niet ver

was er een prachtige ankerplaats. En daar gingen we wachten tot het weer beter werd. We genoten van onze laatste dagen in Groenland. Er werd gevist, we gingen in de rivier een goed bad nemen (a bath with a view !!) , gingen op de heuvels wandelen, ... En plots zagen we het weervenster aankomen. Het was tijd om naar de Prins Christian Sound te vertrekken. Het was nog 45 mijl tot Aapilaktok, een piepklein dorp in de sound waar we nog een weerbericht konden krijgen. Maar het is geen plaats om te lang te blijven. Het is een heel kleine gemeenschap van misschien 100 mensen. Je kan daar alles vinden. Er is een minisupermarkt maar ik wou daar niets kopen want alles komt met de boot en ik wou die mensen van niets onthouden. We waren ook aangemeerd waar de ferry

en de ravitailleringboot aankomen. We waren dus een beetje in de weg. Voor een nacht lagen we goed maar meer dan dat zouden we niet blijven. Toch voelde ik me daar goed. Het was zo rustig, de mensen waren heel lief, en de omgeving was zo mooi! En op de top van de bergen zag ik dat de eerste sneeuw gevallen was.

Mijn man maakte een eind aan mijn plannen om daar te blijven. Hij kwam bij mij en zei dat het weer er goed uitzag om te vertrekken. We deden nog rap een

wandeling in het dorp, namen een paar fotos en weg waren we. Het was nog 40 mijl tot aan de zee,

en we wilden weg zijn van de kust voor dat het donker was (voor de ijsbergen).

Het was zonder rekening te houden met de toestand van ijs in de sound. De laatste dagen was het redelijk warm, en de gletsjers hadden veel ijs in het water gespuwd. Het was voorzichtig en traag varen. Bovendien was er in het midden van het kanaal een enorme ijsberg (een paar voetbalvelden zo ongeveer) die met de stroming rare dingen met het water deed. Er waren draaikolken, dwars stromingen, brubbelingen... De boot was moeilijk te sturen en tussen al die ijsblokken waren we niet op ons gemak. We zijn zonder schade uit de sound gekomen. De zee lag voor ons.

IJsland lag ongeveer 650 mijl van ons. Het was niet zo ver, maar in die streken konden we geen passaatwinden verwachten.

De eerste vijf dagen ging het goed. We zagen veel vogels en veel walvissen en vinvissen. De zesde dag zagen we IJsland en de Snaefellsjokull, de vulkaan die in het zuiden van de westfjorden ligt. Jammer genoeg voeren we scherper en scherper aan de wind die sterker en sterker werd. Het was een realiteit... We gingen niet direct in IJsland aankomen. We moesten bijdraaien en wachten tot het overging. Na 24 uur wachten was de wind gedraaid en we konden weer verder varen richting Reykjavik waar we vroeg s'morgens aankwamen.

We dachten niet lang in IJsland te blijven, maar blijktbaar is het een jaar met veel oostenwinden, en dus moeten we regelmatig wachten. We gaan traag vooruit, maar elke keer komen we dichtbij Nieuwpoort. Na bijna vier jaar reizen, zijn we op weg naar huis.

